

GIEO HẠT

Gieo hạt

TUYỂN TẬP THƠ VĂN
NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG
PHÒNG VÀ CÔNG ĐOÀN GIÁO DỤC - ĐÀO TẠO
HÒA VANG - 1996

Lời giới thiệu

Tập thơ "GIAO HƯỞNG" (1993), đôi ngũ giáo viên Ngành Giáo dục –Đào tạo Hòa Vang đã thể hiện được những trăn trở của mình trong sinh hoạt chuyên môn và cuộc sống. Qua những trang thơ, họ đã phản ánh công tác dạy – học, chăm lo cho đàn em – vì tương lai mai sau. Và không chỉ dừng lại ở "Giao hưởng", Ngành Giáo dục–Đào tạo Hòa Vang đã tiếp tục khẳng định được mình trong sinh hoạt văn hóa – tinh thần với tập thơ "GIAI ĐIỀU" (1995) cùng những suy tư, khát vọng của đôi ngũ giáo viên Huyện nhà về "Sự nghiệp – Tình yêu – Cuộc sống".

Lần này, nhân kỷ niệm Ngày Nhà giáo Việt Nam 20.11 cũng từ vùng quê Hòa Vang thân quen, giàu truyền thống, các thầy cô gửi đến bạn đọc gần xa một tuyển tập thơ văn mới : "GIEO HẠT", mong muốn thể hiện hoài bão của nghề, của tình yêu đậm thắm, thiết tha từ cuộc sống riêng chung, đa dạng và phong phú của người thầy.

Nhà Xuất bản xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

LƯU PHƯƠNG ĐỊNH

Hải Vân chiều

Chiều lên trên đỉnh Hải Vân
Hiu hiu gió núi, lằng lằng mây trời
Vô tình một hạt sương rơi
Sương chiều đậm
 Sương chiều ơi
 Sương chiều !

GIEO HẠT * 7

QUỐC HÙNG

(Kính tặng Cẩm Lệ)

Nhịp thời gian

Ba mươi năm
 cầm viên phấn
Mài mỏng bảng đen
Bụi phấn rơi
 bạc thềm đổi trắng
Tóc hóa bạc màu

Ba mươi năm
Những chông sách
 ngã màu mất ngủ
Ba mươi năm xếp đầy trong ngăn tủ
Sổ soạn bài
 Chủ nhiệm
 Tên học sinh

8 * NHIỀU TÁC GIẢ

Bây giờ
 Gặp lại
Thầy,
 Trò
 Khó nhận ra nhau
Âu cũng lẽ thường tình
Tóc em
 Một sợi trở màu
Để lấy một ngày hạnh phúc.

11.1995

LÊ ANH DŨNG

Một thoáng xuân

Anh giấu vợ nghĩ về em một thoáng
Chút ngày xưa đi vắng nhớ rồi quên
Chút ngày xưa sao mà tri kỷ
Để bây chừ âm ỉ mãi không thôi
Cũng như xuân đã có tự lâu rồi
Mà sao vậy
 Cứ xuân là rất mới.

10 * NHIỀU TÁC GIẢ

NGUYỄN TUẤN

Thăm nhà em

Vẫn biết rằng em đã vắng nhà
Lâu ngày không gặp ghé thăm qua
Bước vào cửa trước không ai cả
Ghé lại nhà sau ta gặp ta
Bâng khuâng giã biệt ngôi nhà vắng
Lưu luyến nhưng đành nhẹ bước ra
Em về chắc hẳn em đâu biết
Có kẻ chiều nay đến viếng nhà.

CẨM LỄ

Dấu hỏi phía sau lưng

Quê hương
Năm ngọn núi cắm mũi tên vào
 mênh mông của biển
Dòng sông chưa hiểu hết mình đã tan
 vào vô tận
Tiếng ì ầm con nước vấp vào nhau
Thời gian đập dồn đầu sóng
Trái tim đập trong ngực mẹ những
 chiều gánh rạ đồng xa

Quê hương
Ánh trăng chẻ vào điệp trùng tre trúc
Câu hò khoan rung lên từ gập khúc cuộc đời
Cân em lún vào đường đất quê mình
 những ngày mưa dầm sùi sụt

12 * NHIỀU TÁC GIẢ

Quê hương
Có vai mẹ gánh hai mùa mưa nắng
PPhồng lên vết chai thời gian
Cho hạt lúa thơm hơn
Củ khoai thơm hơn
Trái ớt cay hơn
Cho củ riềng hăng lên mùi xứ sở ?

Quê hương
Nơi em cắp nón ra đi
 thả câu ca trầm bổng phía sau lưng
Em đi rồi có về không ?
Em sợ ngọn hió lào rát mặt
Sợ rượu hồng đào chưa nhấm đà say
Sợ chai tay má phai môi nhạt
Sợ đất quê mình cần cỗi
Không nuôi em trắng da xanh tóc xứ này ?

NGUYỄN THANH HÙNG

Giọt nắng

Cuộc sống mang về nhiều nỗi nhớ
Chiều vô tư lại nổi gió lên đầy
Một góc trời lại mở cửa trong tôi
Và giọt nắng lặn dài theo ngày tháng
Nắng đột kích vào mặt hồ đầy sóng
Làm hồng lên một gương mặt hiền hòa
Hình như chiều đang xuống ở núi xa
Và giọt nắng làm trời đêm chợt sáng

Ai có lần qua một miền gió cát
Mới thấy tình yêu – viên cuội nhỏ đầu ghềnh
Sóng ồn ào trên mặt biển xanh
Riêng viên cuội làm nên ngày tháng

Ôi giọt nắng – lâu dài nỗi nhớ
Làm sao bút người ra khỏi trái tim tôi !
Làm sao bút người hỡi viên cuội nhỏ lòng tôi !

14 * NHIỀU TÁC GIẢ

LƯU PHƯƠNG ĐỊNH

Không đề

Để lại dấu chân trần trên cát
Mới hay triều đại chẳng vô tình
Nghiêng ngửa vầng trăng bên tròn bên khuyết
Mới hiểu muôn đời con sóng chẳng lặng yên.

QUỐC HÙNG

Hoa phượng

Cứ mỗi lần
Đỏ tươi hoa phượng
Là mỗi lần tiễn các em đi
Phượng ơi
Tuổi già trên lớp vỏ
Cho mùa sau
 hoa đỏ thêm hơn
Đất càng khô
Rễ bám càng chặt
Giữ cho đời từng chiếc lá mầm xanh.

15 * NHIỀU TÁC GIẢ

XUÂN ĐÌNH

Sóng biển

Anh chạy nhanh đằng trước
Em bám chặt sau anh
Đầu anh va vào mõm đá
Không kịp rồi
Sát quá
Bất chợt em nhảy vọt lên lưng anh
Nhoẻn miệng em cười
Như hơi thở của em
Tràn lên vai áo anh màu bạc trắng
Hoảng hốt
Anh lại lui
Em chồm dậy lùi theo
Không ngờ gặp làn gió mạnh
Xô chúng mình vào nhau
Ôm nhau

Lặn sâu xuống đáy
Rời lui dần ra khơi...
Để rồi chiều nay
Anh chạy nhanh đằng trước
Em mãi bám sau lưng
Ôm nhau ngã lặn vào cát
Thấm xuống
Rời rút dần ra khơi...
Và rồi đêm nay
Hai đứa mình đuổi bắt
Anh trước em sau
Suốt cuộc đời bên nhau
Tình yêu biển khơi
Anh và em
Mãi mãi một lần
Mãi mãi ngàn lần
Mãi mãi suốt cuộc đời
Đuổi nhau, ôm nhau, yêu nhau
Biển khơi tình yêu ngàn sau
Mãi mãi ngàn đời bên nhau.

ĐIỆP HOÀI

Ước muốn Từ nỗi nhớ

Nhớ !

Buổi sớm mai ấy, tôi thức dậy sớm, chuẩn bị sẵn sàng, vui sướng nắm bàn tay mẹ. Tôi đeo trên lưng chiếc cặp màu xanh. Tôi đến trường ! Ánh nắng ban mai mới chan hòa và ấm áp làm sao ! Đường như ông mặt trời cũng hiểu ra chia sẻ niềm vui cùng tôi: hôm ấy lần đầu tiên tôi đi học. Nhịp cầu ban đầu đưa tôi đến làm quen với trí tuệ loài người.

Nhớ !

Gương mặt dịu hiền của cô giáo. Tôi bước vào lớp, mắt còn ngược lại dò chừng: mẹ có trông theo ? Cô giáo chào chúng tôi niềm nở. Nụ cười

cô hiền lắm và lời cuốn nữa. Mẹ tôi chào cô giáo bước ra và tôi lúc ấy đã bớt phần lo sợ. Đường như cổ tôi hãy vẫn còn khô. Nhưng nụ cười của cô làm tôi bình tâm.

Cô, nụ cười truyền cảm, mùa xuân đầu tiên của ký ức tuổi thơ mà tôi không quên.

Nhớ !

Một buổi trời mưa tôi đến lớp muộn. Tôi rón rén trên hành lang chuẩn bị vào học với nỗi lo: chắc sẽ bị cô mình mắng. Thế mà không, tôi bước vào, nỗi lo của tôi biến mất. Cô có mắng đâu ? Tôi thầm hỏi vậy, ngạc nhiên ! Cô đến bên tôi lau nhẹ những giọt mưa đọng trên khuôn mặt của tôi rồi hỏi nhỏ: em có lạnh lắm không ? Tôi trả lời không ! Nhưng thật ra bên ngoài trời lạnh lắm. Ngồi ở lớp, tôi đã thấy ấm áp lắm rồi cần gì nữa. Tôi có cảm tưởng như đang từ lớp học về nhà và được mẹ tôi ra đón. Cả một mặt trời nồng cháy đang ở bên tôi !

Nhớ !

Những bài học đầu tiên cô dạy, những bài hát, trò chơi mới thú vị sao ! Bao giờ cô cũng làm tôi vui thích. Cùng với tháng năm cô đã làm cho suy nghĩ và tình cảm của tôi thêm khác.

Cô, những hạt phù sa nhỏ âm thầm lắng lại, bồi đắp bãi bờ tâm hồn, tình cảm của tôi.

Đã bao năm trôi qua, tôi – cô học trò ngày xưa – trở thành cô giáo.

Hôm nay, trước ngày vui, nếu có ai cho tôi được có một điều ước muốn. Tôi sẽ tự mình ước muốn.

Ước muốn !

Tôi ước muốn sẽ là mùa xuân, là mặt trời là phù sa là dòng nước ngọt lành cho những chồi non vươn lên.

NGUYỄN MINH HÙNG

Trong mưa tranh

Mưa ngoài kia đang mưa
nắng trong tranh hừng nắng
khung vải sắc cộ tươi
khung trời buồn xa vắng

Em đi đâu đi đâu
đường lầy chân gót nhỏ
chiều sao mà lấm gió
phía lòng anh ùa vào ...

Thần thờ tay cộ kéo
mây giăng khung vải mềm
nắng trong tranh chợt héo
bủa một màu mưa đêm

Thình lình mưa bỗng dứt
nắng hứng lên êm đềm
lội mưa tranh ướt đẫm
đâu đâu rồi dáng em ?!...

TẶNG TẤN TÀI

Tuổi thơ còn lẫn

Viên bi tròn lẫn trên mặt đất
Gói giọt nắng chiều sót lại trên sân
Tuổi thơ xưa,
 một chiều đánh mất
Bên góc hiên nhà,
 Chân thật làm sao...

Buổi chiều chơn chất
Bóng ngã đường quê
Mấy chú chăn trâu rảo bước về
Buổi chiều tím tím,
 tái tê...

Chiều vàng, chết giữa
 bờ đê
Để lại trong hồn đôi sợi nhỏ...
Mẹ...
 thối cơm chiều
 ở đó.

Ôi. Xa quê, với bao điều đã có...
Tìm đâu,
 một chút chiều xưa ?...
Gió hiu hiu,
Ôm nhẹ sợi lam chiều,
 qua ngõ
Những viên bi xanh đỏ
Cho tuổi thơ lăn...
 giữa cỏ đường quê.

LƯU PHƯƠNG ĐỊNH

Hạt muối bể khơi

Sợ rồi tôi chẳng là tôi
Bể dâu, bèo bọt nổi trôi phận người
Sợ rồi đời bỗng nhiên vui
Buồn không kịp giấu, cười không kịp thời
Xát lòng hạt muối bể khơi
Dầu không đủ mặn cũng vơi nhạt lòng.

25 * NHIỀU TÁC GIẢ

MAI PHƯỚC TRUNG

Ngày con vào Đoàn

Ngày con vào Đoàn
Đứng trước bàn thờ Tổ quốc
Lòng ba xúc động nước mắt hồi sinh
Như có lén ba cầm trên tay giấy báo
Vinh dự tham qua Hà Nội, Hạ Long
Ba gặp lại linh hồn
 “Người đi tìm đường của nước”
Nay con vào Đoàn
Đứng trước bàn thờ Tổ quốc
Ba tin rằng trên đường đời có thực
Sự thật vinh quang
Thi đua chiến sỹ
Thước đo bằng vàng

Ngày con vào Đoàn
Đứng trước bàn thờ Tổ quốc
Lòng ba ngậm ngùi xốn xang
Bụi mờ thời gian xóa sạch
Chút đấng vô tình thôi buồn trăm năm

Ngày con vào Đoàn
Đứng trước bàn thờ Tổ quốc
Ba phân biệt được màu xanh sắc đỏ
Cuộc cách mạng xanh ngày nọ
Cao tầm thế kỷ
Cái đỏ của mặt trời
Cháy rực trong tim
Của bao người hy sinh thầm lặng.

HỒ XUÂN LỘC

Phượng

Tà áo em bay
Cho ta vừa nổi nhớ
Sắc phượng thắm mơ về thời trai trẻ
Nhặt cánh hoa xưa
Buổi đầu em bỡ ngỡ
Hoa học trò
Lắng đọng mãi trong anh
Mấy chục năm rồi đời xuôi ngược
Tuổi dần lên tóc trắng thời gian
Lòng xốn xao thảng ngày dĩ vãng
Tiếc một thời
Sớm vội đi qua.

VŨ HẠ

Hàng cây xanh trường em

Hàng cây xanh trường em
Hạ vàng đỏ mặt bối rối
Thương mái tóc dài quá vội
Ngẩn ngơ hoa rụng bên thềm

Hàng cây xanh trường em
Thu đứng một mình chải tóc
Tim tím cụm mây trong mắt
Lá vàng thả giọt mưa bay

Hàng cây xanh trường em
Đông xám một mình đứng khóc
Không còn ai chơi đuổi bắt
Bơ vơ vứt lá khỏi đầu

Hàng cây xanh thời gian
Vui buồn tuổi thơ nông nổi
Khép vạt áo bay bối rối
Bâng khuâng sợi nắng ngang đầu.

TẶNG TẤN TÀI

Lựa hay em

Em cầm ngọn gió mùa... giê lúa
Lúa chín vàng bay, lựa... hay em ?
Đôi tay nghiêng gió... vàng ngơ ngẩn
Dịu dàng, từng hạt níu bàn chân

Tay em nghiêng gió đã bao lần ?
Rót gió, gom vàng giữ nắng xuân
Theo em gió bỏ quê muôn bận
Cứ hẹn em về, đón giữa sân.

HỒ XUÂN LỘC

Hương chè quít

Còn đây thoang thoảng hương xưa
Nhớ hương chè quít rất vừa lòng anh
Tình thương chỉ thoáng mong manh
Bồng bênh mái tóc ngày xanh thuở nào
Vẫn xinh đôi má hồng đào
Mắt huyền triu mến ngọt ngào thiết tha
Tiếng lòng gọi sóng gần xa
Mến ta em hát tình ca thương đời.

TÚ THI

Trách người tình không

Cứ lơ đãng như người qua phố chợ
Anh đánh rơi nửa trái tim nồng
Ai giữ hộ một bóng hình rong ruổi
Mất em rồi tiếc nuối bâng khuâng.

THẢO NGUYỄN

Cái lý

Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường không còn là nỗi ám ảnh của C. như tất cả mọi buổi sáng. Có cái gì không rõ đã làm C. tự tin xen lẫn chút tự hào nữa là khác. Bởi sáng nay, sau khi thức dậy chỉ có mỗi một việc đến trường. Chẳng là từ nhiều tháng rồi mấy đứa con thi nhau ốm. Mỗi sáng trước khi đi dạy, hàng núi việc cứ như bày sẵn – Nhanh tay làm vãn chậm chân đến lớp.

Hôm nay thứ năm, cửa văn phòng mở toang. Bác bảo vệ đến sớm làm thủ tục đầu tiên của ngày đã tranh thủ về nhà. C. nói một mình: sớm nhất nhé. Nhưng ai biết ? Ít ra cũng có một người – Kể đến kể mình. Phải chi có nhiều kẻ đến kể mình – cùng một lúc.

Một mình ngồi ở văn phòng – Trường như một cái ga tàu – Khi thật đông, lúc thật vắng – Có kẻ trở lại, có người đến một lần rồi đi.

Đang nghĩ vợ vẫn, ngọn gió làm lật trang giấy trước mặt. Quyển sổ theo dõi giáo viên.

Mai Thị C... tuần 1... tuần 13. Vị chi đã hơn ba tháng, lật lại: tháng 9 nghỉ... trễ...bỏ... không... rồi tháng 10... tháng 11... Mất C. bắt đầu hoa lên. Hình ảnh Ban giám hiệu như một rãnh đe, những khuôn mặt ngây thơ với đôi mắt mở to, tròn, đen nhánh của đám học trò hiện ra lớn dần, lớn dần như lời trách móc nghiệt ngã.

Quyển sổ đây ư ? Sao cứ như lời tự vấn – Gần hai mươi năm làm thầy hôm nay đây, hôm nay đây mới gặp: Giấy bút lại làm việc ký họa gương mặt mình – Thật tệ.

“... Tình thương con và trách nhiệm với nghề... việc trên lớp, việc ở nhà...” Thời nay sao lại chẳng có sách ược ?

Những dòng chữ cứ như nhảy múa trước mặt:
Nghỉ... trễ... bỏ... không... tuần 1.. tuần 13...
tháng 9... tháng 11.

Hôm nay C. mới nhớ ra là ngày 20.11.
Một ngày tôn vinh của những người làm nghề
tôn vinh trong đó có tên mình.

Xót xa... đau khổ... dẫn xé giữa tình
thương con với lòng yêu nghề, giữa những vật
lộn đời thường với yêu cầu làm thầy.

Đứng trên bục cao hơn bình thường. Nói
– Những điều đã in vào sách, khắc vào đá.

C. tha thân trở về nhà...

Có một điều đeo đẳng chất vấn C. – Cái lý
?

C. đến rồi đi... Hội đồng không hề hay
biết.

Hôm ấy đúng là ngày hội lớn. Ai nấy như
đã chuẩn bị từ nhiều tháng nay – Trông cứ ngỡ
như gặp lại nhau từ những năm, mười, mười
lăm năm trước. Vui vẻ, trẻ trung trong trang
phục lẫn tâm hồn – Tiếng vỗ tay nổ giòn trên
những lòng bàn tay và lòng mọi người.

Tất cả ra về vui vẻ.

Bác bảo vệ, người còn lại sau cùng không biết hỏi ai với chiếc xe đạp không chủ thiếu rất nhiều chi tiết – hai lốp đã lép xẹp tự bao giờ.

Ngày mai... vài người rồi cả hội đồng cũng không ai rõ chuyện.

Còn C. là người khách ở sân ga chỉ đến một lần nhưng không cất nổi hành trang: Cái lý. Cái lý ?

MAI PHƯỚC TRUNG

Tặng LPĐ tqác giả
“Tiếng gọi quê hương”

Quê hương

Quê hương xanh như tranh tố nữ
Đã có bao người tác tượng
Quê hương ru như chiếc đò huyền cầm
Đã có bao nghệ nhân mài phẩm
Ôi quê sao thiết tha màu nhiệm
Để một đời thốn thức nhạc trong tim.

XUÂN ĐÌNH

Hoa cau Tháng giêng

Anh về thăm lại vườn cau
Tháng giêng hoa nở hương bay ngút trời
Trầu tên đợi mãi cau ơi
Sao cau không lớn cho em gặp chàng
Môi cười mặt đẹp trái xoan
Em ngồi ngắm mãi hai hàng cau cao
Và trông em mới thuở nào
Hoa cau chưa để lọt vào mắt em
Thế mà nay mỗi về đêm
Hoa cau chín trái làm em thẹn thùng
Nằm buồn mãi nghĩ mông lung
Mai đây đấng ấy theo cùng mâm cau
Họ hàng tay nắm tay nhau
Gẫm buồn nghĩ đến hoa cau chạnh lòng.

PHẠM THU DI

Hai nửa yêu thương

Âm vang lẫn trong sắc màu phượng vĩ
Chiếc áo dài duyên dáng bước em đi
Hạt phấn dập dờn trên đôi vai nhỏ
Để lại sau một thuở yêu vì

Giữ em nghe hai nửa yêu thương
Một mái nhà riêng một thiên đường lớp học
Tầm ăn dâu nhả tơ làm kén
Trang trải đời mình cho vẹn nghĩa riêng chung

Phấn trắng, bảng đen, học trò, sách vở
Mỗi một ngày một nở niềm vui
Gom góp lại hạnh phúc mình hóa lớn
Hai nửa cuộc đời, hai nửa yêu thương.

PHAN QUỲNH NHƯ

Tình xa

Vạt nắng
nhấp nhô
Sóng xô
Bãi cát ánh vàng

Chiều bên khung cửa
Nhìn về
Quá khứ mờ xa

Nhĩ đến
Tương lai vời vợi

41 * NHIỀU TÁC GIẢ

Một cuộc tình chia xa
Lưu luyến
Nhớ hoài

Thời gian trôi
Thướt tha
Hình bóng cũ
Theo nhau về.

Đông 1994

ĐỖ PHAN

Sợi bạc

Tóc em hai màu đen trắng
Sợi đen vất vả, sợi trắng tảo tần
Nửa học trò nửa dành trọn cho con
Anh xin nhận về riêng mình sợi “bạc” !

DƯƠNG ĐĂNG LỢI

Vết nức

Mỗi năm đến mùa nhập học
Em ngồi bao vở cho con
Tỉ mỉ so từng góc cạnh
Bàn tay gởi gắm tâm hồn
Con lớn mà em vẫn vậy
Lần từng mép vở cong cong
Mỗi năm trang bìa mỗi khác
Em làm cho giấy thơm hơn
Cha mẹ chia tay nhau sớm
Lên ba anh ở với dì
Sách vở những ngày thơ ấu
Toàn nghe mùi lạ buồn thêm
Tuổi thơ chòng chành hằng hực
Tao nôi đứt nửa câu ca
Lấy gì bù vào vết nức
Cho ta lành lặn bây giờ.

VŨ HẠ

VỀ VỚI BIỂN MÙA ĐÔNG

Sau những giai điệu bình yên,
con sóng sẽ lặc nhau
Con sóng tìm nhau da diết
Anh sẽ mất em cuối đường chia biệt
Sóng còn tìm được bờ
anh tìm được ai xưa ?

Rồi sẽ buồn
như khói sóng xa khơi
Như cánh hải âu vào mùa giông bão
Xa em rồi,
lòng anh chao đảo
Biển đầu đông xao xác gọi người

45 * NHIỀU TÁC GIẢ

Anh như con dã tràng
ôm hạt nhớ thương
Lấp vào biển lòng anh xao động
Và anh sợ cuộc đời
hóa thành con sóng
Mang em đến gần
Mang em đi xa.

CẨM LỄ

Ngã ba

Đi suốt thoi đường chợ gặp ngã ba
Có cây khế nghiêng mình chải tóc
Chùm cau non đung đưa héo lụi
Nắng xôn xao chẻ vỏ gốc trầu hương

Đến ngã ba này chắc phải chia xa
Những riêng lẻ gánh theo về một phía
Em về dưới gốc trầu chải tóc
Mượn câu ca mẹ hát làm duyên

Ở ngã ba này anh nói cùng em
Về lỡ dở đoạn đường trước mặt
Kể em nghe phần đời sóng dội
Đêm không em
giấc ngủ không về...

Hết một thôi đường ta đến ngã ba
Mưa cứ ném từng hạt mềm trên tóc
Hai đứa lại đi về hai phía
Gửi cho nhau những riêng lẻ theo cùng.

NGUYỄN TUẤN

Đừng quên

Ngày em còn đi học
Thường gặp nhau trên đường
Nhìn em trong khoảnh khắc
Mà lòng hoài nhớ thương

Cánh đời em dài rộng
Bay vào đời ước mơ
Bỏ lại sau: trường cũ
Bỏ lại sau: tuổi thơ

49 * NHIỀU TÁC GIẢ

Đường đến trường còn đó
Rợp trời áo trắng bay
Nhưng đâu rồi khuôn mặt
Một thời tôi đắm say

Nhớ ! Nhớ hoài em ơi
Tuổi học trò: kỷ niệm
Qua giông bão cuộc đời
Đừng quên nhau em nhé.

CẨM LỆ

Bất ngờ

Ví dầu hái được ngọn ngò
Vo viên anh gửi câu hò anh sang
Bất ngờ một sợi tóc vàng
Rơi trên xiêm áo xuân sang hời nào ?

MINH PHÚC

Bên dòng sông ấy

Sóng khẽ vỗ con thuyền êm ả
Ánh trăng tà soi bọt nước lonh lonh
Dòng sông xanh... em đợi chờ anh
Về bến cũ thăm lại người yêu cũ

Đêm thao thức đợi chờ trong giấc ngủ
Con sóng dồn cho lòng mãi băng khuâng
Nghĩ về xưa lòng cảm thấy lâng lâng
In dấu ấn một thời xa vắng...

Đêm thao thức bên dòng sông im ắng
Bến đò xưa nay vắng bóng người chờ
Đi tìm ai trong giấc ngủ hay mơ
Thở thức lắng nghe cuộc kêu não ruột

Trăng đã xế hay trăng tà quen thuộc
Bóng chúng mình soi dưới ánh trăng xiêu
Tìm lại ai xin giữ chút tình yêu
Cho kỷ niệm êm đêm mãi mãi

Bên dòng sông người ơi mong trở lại
Một chút lòng xao động giữa đêm trăng.

CẨM LỄ

Tặng con V.V.P.

Mùa gió

Mùa thu đi qua rây nắng trước hiên nhà
Không có gió tạt vào giấc ngủ
Tin bão sắp về
 thế là mùa xuân đến
 gió bắc nghiêng trời
Con vào đời vào mùa gió lạnh
Ném từng luồng vào khe phen nhọn hoắt
Nheo mắt con nhìn: gió đến tự đâu ?
Nóc nhà tràn đầy gió
Làm xiêu ngọn dừa má tròng
 hồi mới ra riêng
Con riu mắt người mùi gió
 có ruộng đồng bờ bãi
Nội công lưng gánh rạ về nhà

Có một sớm mai đầy gió bắc
Ơ cha, cái gió quê mình
 lạnh lùng phóng túng
Khàn tiếng thở của con
Và ba nghe trong gió
 có mùi hương của đất
 hơi hướm của người

Ngày con ra đời
Gió tự trời quất lạnh
Hòn than không đủ ấm đôi chân
Mai sau
Mai sau
Lớn lên
Con biết giận biết yêu
Biết xót lòng nghe tiếng gió qua đêm.

NGUYỄN THANH HÙNG

Vùng cát

Vùng cát nóng anh qua ngày hai buổi
Nắng tháng ba đổ xuống những mái nhà
Có những chiều gió thổi nhẹ hàng tre
Lao xao hàng bạch đàn chải tóc

Chiều vương nắng anh nghe lòng xao động
Vẫn mênh mêng ơi duyên nợ bến bờ
Nghe quen dần lạo xạo bước chân qua

Xin hãy hát bài ca quen thuộc nhất
Những buổi mai vội vã đến trường làng
Mắt ai nhìn mang nỗi nhớ dòng sông
Anh chợt nhận cát mịn màng điểm tựa

Vùng cát tháng ba hồng lên nỗi nhớ
Nắng vương mây xanh tiếng hát học trò
Cứ vô tình cát níu bước chân qua
Thương rất đậm đôi mắt trò của cát.

DƯƠNG ĐĂNG LỢI

Một cõi riêng

Không dễ gì
nói ra những điều suy nghĩ
của nhau đâu
Đời dấu mặt và hình hài dấu bóng
Phú riêng lẽ đời thường thành sóng
Xa xuyên đời nhau mưa nắng đổi mùa
Ai cũng có sợi nắng vàng rat rút tình xưa
Ai cũng có niềm riêng
làm lòng chao đảo
Ngọn gió dịu hiền làm nên giông bão
Tia mắt nhìn hệ lụy đời nhau
Sao cứ chiều chiều ra đứng ngõ sau
Sao khúc ruột đau chín chiều câu hát !
Ngày mái tóc thơm hương bồ kết
Cũng say người như trời đất ra giêng

Không dễ gì

nói ra những điều suy nghĩ
của nhau đâu

Một mảnh đời thường xếp nhiều tuồng tích

Một xác thân bao nhiêu vai diễn xuất

Diễn vai nào đỡ thấy khổ tâm ?

Diễn vai nào đỡ làm ray rứt ?

Đèn sân khấu vẫn muôn lần cjó thực

Sau phong màn đời hắt bóng xiêu xiêu

Hình đuổi bóng chạy quanh đời rộng

Ta đuổi em vào chạy núp dưới tình yêu

Trò chơi trốn tìm không ai giấu mặt

Những đêm buồn muốn khóc

Ta mất vào nhau

chút riêng lẻ cuối cùng.

TRỊNH NGUYỄN

Chim hót trong lồng

Rời khỏi phòng, trời tối hẳn. Thì ra buổi liên hoan kéo cũng đã khá dài, từ bốn giờ chiều đến hơn sáu rưỡi. Đi trong cái se lạnh của chiều cuối năm, lại có chút men hâm hâm trong người làm Hòa nghe lâng lâng. Bao giờ cũng thế, uống chừng một vài ly, Hòa có cảm giác sảng khoái, yêu đời và nếu nhận định một điều gì đó thì chắc cũng ra vẻ sáng suốt hơn ! Về đêm rồi, mà đường phố những ngày áp tết thật rộn ràng. Thiên hạ đang hối hả chạy đua nhau với thời gian còn lại chút ít vào dịp cuối năm để có được một chút gì, còn Hòa như một khán giả đang xem một màn trình diễn, không có đạo diễn nhưng lại nhịp nhàng, lớp lang, chẳng có nhân vật nào thừa, chẳng có động tác nào dư. Hòa vừa đạp xe chậm chậm, vừa suy nghĩ miên man:

“không biết như mình có phải là vô vị hay hạnh phúc”. Song, dù sao thì Hòa cũng chẳng thể làm gì khác hơn. Ngẫm lại, đối với anh, mọi việc đều êm xuôi chảy đều như một khóm lục bình trên dòng nước lặng lẽ trôi từ ngày này qua ngày khác. Dù có đôi khi bị xé ra nhiều mảnh, nhưng rồi con nước êm thì nó cũng yên lặng kết bè, vẫn nở hoa, vẫn soi bóng trên sông, vẫn có những con chuồn chuồn bay đến, bay đi và cuối cùng vẫn tới bến tới bờ. Hòa tự bảo : “Không làm được cây lim, cây sồi thì làm cây lục bình cho khỏe một đời”. Anh em cùng chỗ làm mướn Hòa có lẽ vì cái tính đó của anh, do vậy, anh được mời và có mặt trong buổi liên hoan tất niên này.

Thực tình, ban đầu Hòa định không dự, nhưng được mời lần thứ hai nên anh phải đến. Lúc cho xe ra cửa, Hòa bảo vợ mình – Nghĩa – anh đi dự liên hoan. Vợ Hòa nói với theo:

- Không hiểu sao bay giờ người ta sính cái màn hộp mặt hộp mũi thế này nhỉ !

Hòa đến buổi tiệc đã bắt đầu rồi, khách không

nhieu, trên dưới hai mươi vị, vị nào cũng tươm tất, lịch sự từ áo quần đến xe pháo để ngoài sân. Không khí buổi tiệc đang hồi vui vẻ, người nào ăn nói cũng duyên dáng và người ta đang mời mọc bằng những câu trịnh trọng, lịch sự, thân mật, hài hước. Thỉnh thoảng lại giục nhau:

- Mời chur vị vào một cái để lấy khí thế.

Nào !

Chuyện cứ nổ ra, đề tài thì cứ thay đổi theo mỗi lần nâng chén, từ thời sự bỗng qua thể thao, rồi thành linh chuyển sang thời trang, khoa học, chuyện trên trời dưới đất, đông tây kim cổ đều góp mặt ở đây. Vẫn như lệ thường, một ý kiến:

- “Nhập thế cục bất khả vô vãn tự” . Các cụ xưa đã bảo thế, bây giờ năm hết tết đến, nhân đây ta cùng làm một cái gì ghừ !

Có ai đó tiếp lời:

- Hình như chỉ có một cụ đã nói vậy, chứ đâu phải các cụ, còn “làm cái gì” là cái gì chứ ? Vị nào xung phong làm trước đi.

Một người trong bàn tiệc nhanh nhẩu đứng lên:

- Vâng, một cụ hay các cụ cũng được, còn ở đây, trong không khí này đề nghị ai cũng nên làm một cái gì cho vui, và như thế tôi xin được phép mời.

Rồi anh ta lại tiếp:

- “Kính lão nhi đắc thọ”, xin mời huynh ngồi đầu bàn mở màn.

Một tràng pháo tay lớp rộp. Người được chỉ định từ chối mấy lượt nhưng bị thúc ép, đành miễn cưỡng đứng lên, đấng hăng lấy giọng rồi cất tiếng ngâm. Giọng ngâm dứt quãng mấy câu thơ nghe quen quen. Giọng anh ta có rượu trở nên khàn khàn. Và cái vòng luân phiên đó đùn đẩy nhau, lúc chuyển sang phía tả, lúc chuyển sang phía hữu. Hòa đốt điếu thuốc bì bập mà lo, cố lực lợi trong đầu nhớ lại một đôi câu hát, câu thơ, hoặc giả một câu chuyện nào đó để phòng thân, nhỡ ra có ai đó chợt giới thiệu thì cũng có đường tháo chạy thoát thân cho qua bận. Rồi cái phiên đó nhằm đến một người ngồi cạnh Hòa, có lẽ anh ta đã chuẩn bị nên nhận lời ngay, đứng lên ngâm liền một câu:

- Chiều chiều, chiều chiều...

Có lời nói chen vào:

- Cái chiều chiều đó nghe được đấy, tiếp đi, tiếp đi !

Người ấy tiếp:

- Chiều chiều, buồn buồn bắt é nhỏ lông.

Cả bàn ồ lên: bắt é à, é là con gì ?

Mấy câu hỏi dồn dập về con “é”

- Vâng, bắt é ạ ! É là con gì hay cái gì cũng được, chẳng hạn như con cóc, con cá, con sáo...cứ có dấu sắc là được tất.

*

Hòa giở tờ báo xuân trên bàn, đọc lướt mấy bài thơ, tự dưng anh nói một mình:

- Thơ phải thế này, chứ đâu lại ngộ nghĩnh như cái kiểu “Chiều chiều bắt é nhỏ lông”. Rồi anh bật cười thành tiếng. Đứa con trai nhỏ đang ngồi đọc sách ngẩng lên hỏi:

- Bố cười gì thế ?

Hòa trả lời không suy nghĩ:

- Bố cười cái con é.

- É là con gì hả bố, nó ở đâu mà bố cười, nó ở trong nhà mình à ?

- Bố cũng không biết, nhưng chắc là nó không có trong nhà mình đâu.

Hòa trả lời vừa thật, vừa lúng túng. Bỗng có tiếng hát của Nghĩa ở nhà dưới: “Em cho anh mùa xuân, nụ hoa vàng mới nở...” Bất giác anh nhớ lại một chuyện, khác với chuyện con é vừa rồi. Đó là chuyện của anh và Nghĩa.

Chả là mười năm trước đây, anh và Nghĩa cũng gặp nhau trong một buổi liên hoan, Nghĩa đã hát những câu: “mùa xuân và nụ hoa vàng mới nở” chắc chắn lúc ấy không phải cho anh. Nhưng rõ ràng là con chim họa my đang cất tiếng ca, đang líu lo trong gió mùa xuân, còn Hòa thì giăng bẫy để bắt chim. Nay con chim đó đã thuộc về anh, tiếng hát vẫn còn hay như trước và nghe chừng còn thiết tha hơn nữa. Hòa đi xuống nhà dưới, chỗ Nghĩa đang ngồi làm mứt chère tết, anh thấy thương vợ hơn. Con chim họa my của anh ngày trước đang hót trong lồng. Hòa lẩm nhẩm mấy câu:

“Chiều chiều bắt é nhỏ lông
Nghe con chim hót trong lồng thiết tha
Ầu ơ... tiếng hát bay xa
Thương em thưở nọ hóa ra lục bình.

ĐINH THỊ LỄ THU

Tiếng gọi yêu thương

Trời vẫn còn mưa, cơn mưa rả rích kéo dài, tiếng mưa rơi gõ nhịp trên mái tôn tí tách suốt cả đêm. Gió lạnh thổi từng cơn, trút những chiếc lá còn sót lại cuối thu rơi xào xạc ngoài sân. Tâm rùng mình bởi cơn gió lùa qua khe cửa. Ngọn đèn dầu trútng vệt bóng phụt tắt. Tâm mệt mỏi đứng dậy thấp lại ngọn đèn. Dưới ánh đèn lờ mờ tỏa sáng, cô ngắm nhìn hai đứa con đang say giấc. Khuôn mặt trẻ thơ với giấc ngủ ngon lành khiến cô thấy lòng mình vui đi những nỗi đau buồn mà thêm phần nghị lực.

Tâm rón rén ngồi xuống giường, đôi mắt mắt ngủ sau một đêm dài, cô mệt mỏi nhìn quanh căn nhà trống trải với bao nỗi ưu phiền ray rứt trong cô. Tiếng quát mắng mĩa mai của Kỳ – chồng cô – lúc chiều hôm qua đã làm cho Tâm vô cùng bực bội.

Chẳng là mấy tháng nay anh buộc Tâm phải nghỉ dạy học để cùng với anh buôn hàng Đà Nẵng đi Sài Gòn và ngược lại. Kỳ có tham vọng làm giàu. Tâm đã nhiều lần từ chối và thuyết phục chồng hãy để yên cho cô sống với nghề mà cô đã tự lựa chọn cho mình. Chồng cô đã bác bỏ. Tâm nhớ lại khuôn mặt hằn học, tức giận của chồng:

- Lần cuối cùng tôi cho cô biết, muốn gia đình hòa thuận yên ấm, ngày mai cô phải nghỉ dạy. Mọi sự tôi đã dàn xếp xong rồi, cô không được chần chừ gì nữa.

Tâm khẩn khoản:

- Anh buộc em phải nghỉ dạy đấy à, em xin anh ! Mỗi người có một nghề, một việc làm phù hợp với sở thích và khả năng của mình. Anh cứ tùy mà lựa chọn. Còn em, em không bao giờ bỏ nghề đâu. Hãy để em tiếp tục với nghề mà em yêu thích.

Kỳ cười khẩy, giọng mỉa mai:

- Nghề mà cô yêu thích ư ? Cái nghề đã

đem lại cho cô và chồng con cô một cuộc sống sung sướng lắm phải không ?

Bao nỗi uất ức trong lòng, bây giờ nghe chồng xúc phạm đến nghề của mình, Tâm không kìm được, cô nói:

- Đúng ! Đâu phải cuộc sống chỉ có tiền mới là sung sướng. Tôi cảm thấy vui sướng với cuộc sống hiện tại. Dù rằng với đồng lương ít ỏi của nghề giáo, song lúc nào tôi cũng thấy lòng mình thanh thản. Đối với chồng con, tôi luôn làm tròn trách nhiệm của người vợ, người mẹ. Cu Hiếu học lớp Tám, bé Thảo học lớp Năm đều là học sinh giỏi cấp huyện, thì đấy không phải là niềm vui sướng cho cả nhà đây sao ?

- Chính vì thương vợ con nên tôi nhất định theo cái nghề buôn bán. Co không nghe người ta nói “phi thương bất phú” đó sao ? Nhà mình chẳng mấy chốc sẽ giàu lên và không kém ai.

Giọng Kỳ thao thao, vẽ ra cảnh tượng giàu sang. Tâm chẳng còn muốn nghe nữa. Giả dụ Tâm nghĩ việc không còn đến trường, không

còn gặp học sinh hằng ngày... Tâm bỗng nghẹn ngào rơi nước mắt.

- Tôi van anh ! Hãy để tôi yên, tôi không cần những thứ đó, anh hiểu chưa ? Chẳng phải có tiền là có tất cả đâu anh !

Kỳ vẫn khư khư bước đi, nói với lại:

- Tôi không muốn tranh luận với cô nữa. Nếu không nghe tôi sẽ tự giải quyết cho mình và không bao giờ về cái nhà này nữa.

Kỳ đã bỏ đi. Đêm nay anh ấy không về. Tâm chẳng biết giờ này anh ở đâu. Chắc là cùng với bạn bè nhậu nhẹt say sưa ở đâu rồi. Mỗi khi vợ chồng giận nhau, anh thường bỏ đi như thế. Tâm không bao giờ muốn chồng mình buồn bực, cảnh “cơm không lành canh không ngọt” diễn ra.

Cô hồi tưởng lại ngày mới giải phóng, thời kỳ đất nước gặp nhiều khó khăn, cô đã tình nguyện nhận công tác ở miền núi tại làng K. huyện H. Khi ấy, trường lớp đơn sơ, mái tranh tường đất, học sinh thì chỉ dăm ba đứa. Cô cùng với đồng nghiệp vất vả lắm mới động viên được vài chục em ra lớp. Cuộc sống khi ấy còn khổ

cực, bữa cơm với đĩa mắm, đĩa rau. Thiếu thốn nhiều lại phải chống chọi với bệnh dịch tả và sốt rét rừng. Vậy mà Tâm vẫn đến với lòng yêu trẻ thiết tha. Ở đây phần lớn là người dân tộc, họ còn mù chữ. Sự nhiệt tình của Tâm đã đem lại cho làng K. một lớp học giữa đời rộn rã tiếng học bài, tiếng hát ngân vang. Cũng thời kỳ ấy Tâm quen Kỳ. Và sau năm năm Tâm theo chồng về quê tiếp tục với nghề nghiệp của mình.

Tiếng gà gáy sáng, tiếng học bài của trẻ em hàng xóm lanh lảnh ê a. Tâm tựa mình hít một hơi dài thong thả rồi suy nghĩ: “Sáng nay mình có đến lớp không”. Loay hoay mãi, tiếng học bài ban sáng của trẻ em vẫn cứ ùa vào căn nhà nho nhỏ của Tâm. Có phải đấy là tiếng gọi yêu thương réo rắt lòng cô giáo trẻ.

Trời đã sáng hẳn, Tâm mở cửa, cơn mưa đã dứt tự bao giờ./.

BÙI ĐÌNH ĐỊNH

Cánh diều

Chít ơi, đã đến giờ rồi, sao cậu còn đứng đấy ! Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi sao ?

Thằng Chít lúng túng không biết phải trả lời với thằng Tèo – bạn nó – thế nào đây, mặc dầu trong đầu hắn vẫn gắn chặt con số 20. Hắn lẩm lẩm đọc thầm “Hai mươi tháng Mười một”. Chao ôi ! Giờ này ở nhà cô giáo chắc đông vui lắm. Các bạn đã lũ lượt kéo đến dâng hoa, chúc mừng cô giáo những lời đẹp nhất. Càng nghĩ, lòng Chít càng cảm thấy bồn chồn. Chít không biết phải làm gì bây giờ, hắn cứ loay hoay trong bộ áo quần xù xì đã cũ. Chít đi đi lại lại như người mất hồn. Bất chợt thằng Tèo kêu lên: Ô kìa, cậu làm sao thế ? Tớ trông cậu như gà mắc đẻ vậy, hãy mau lên còn đi nữa chứ ! Biết không còn cách nào khác được, thằng Chít giơ hai bàn

tay, nhìn thẳng Tèo ra hiệu: Tớ chẳng có gì hết ! Tèo ngạc nhiên trở mắt nhìn Chít:

- Thế sao cậu bảo với tớ dành tặng cô giáo một chiếc hoa đồng tiền đẹp tuyệt vời do chính tay cậu chăm bón cơ mà ? Chít đứng yên cúi đầu lắc:

- Cũng chính vì lẽ đó mà bây giờ tớ đang khổ.

Tèo buộc miệng: “Cậu nói sao? Cái gì khiến cậu khổ?”. Thằng Chít nắm ta bạn rơm rớm nước mắt: “Bông hoa ấy đã bị kẻ trộm lấy mất rồi!”. Tèo đứng sững trở mắt nhìn Chít: “Ai lấy? – Tớ không biết nữa!”. Tèo thương bạn, lòng hẫng cũng ngùi ngùi: “Đứa nào ác thế chẳng hiểu biết tí nào”. Rồi như thấy Chít không vui, Tèo bảo: “Mà thôi, việc đã rồi có buồn cũng chẳng được, bây giờ tớ cùng cậu đi đến đấy rồi hẫng hay. Đi nhé!”. Chít còn đang lưỡng lự, Tèo nắm tay bạn giục: “Thôi đi đi mà ! Tớ và cậu dâng mừng cô một bó hoa này cũng được”. Chít không cách nào khác đành để Tèo nắm tay mình kéo đi mà không có phản ứng nào.

Bên trong sân nhà cô giáo, các bạn đã có mặt đông đủ. Họ đang nô đùa với nhau. Cô giáo ngồi mãi trong nhà, hình như đang nói điều gì đấy với Hằng, thằng Tý và Hồng. Chít thấy rõ khuôn mặt của các bạn ánh lên nét đẹp tuổi học trò vô tư sau những cái gạt đầu của cô giáo. Chít để đôi mắt của mình vào chiếc áo dài của cô giáo. Màu sắc sặc sỡ của những chiếc hoa đồng tiền in đậm trên tà áo đẹp, đập vào mắt như thềm trách Chít: ‘Sao không có hoa để tặng cô ? Chít chùn chân không dám bước. Giật tay thằng Tèo, Chít kêu lên: Tớ có lỗi ! Tớ không thể vào đâu ! Rồi Chít ù chạy. Bỗng Chít dừng lại, hình như bên tai Chít có tiếng ai như tiếng mẹ thì thầm: “Con ơi ! làm người ai không vỡ một lần thất hứa. Thất hứa điều đó không quan trọng, mà quan trọng là mình có biết nhận lỗi với người mà mình đã hứa hay không”. Chít sững sờ và đưa mắt nhìn Tèo, lòng xốn xang ray rứt. Chít nghĩ: Tại sao mình chấp nê như thế, sao mình lại có suy nghĩ không tốt về cô giáo. Mình thất hứa, mình xin lỗi cô điều đó. Cô giáo chắc cũng sẵn lòng. Rõ thật, mình vụng nghĩ quá đi

mất. Chít đứng lặng, cúi xuống đưa tay mân mê cúc áo. Phía sau có tiếng cô giáo gọi: “Chít ! Em không vào nhà mừng cô sao ?”. Chít ngẩng đầu lên nhìn cô giáo đang vẫy tay về phía Chít. Chít rón rén bước từng bước rụt rè, len lỏi qua đám bạn đang đứng đầy trên sân. Đột nhiên Chít dừng lại, trí mãi nghĩ mà chân cứ ngập ngừng. Chít cảm thấy chơi vơi như người bị đắm thuyền trên dòng sông lớn. Một sự trống trải lạ thường. Chít cảm thấy đơn độc, mặc dù quanh Chít có Tèo và có lũ bạn, nhưng cứ cảm thấy mất tự chủ. Chít run run đứng nhìn Tèo mà lòng phập phồng lo ngại. Tèo thấy thế, lòng chẳng đành. Thương bạn, Tèo nói: “Chít ơi, vào đi cô bảo cậu đấy !”. Chít đăm đăm nhìn Tèo, đưa chân định bước lên thềm. Bỗng cô giáo bước ra với tay ôm vai Chít dẫn vào nhà.

Ngồi trên chiếc ghế kê sát đầu tường phía trong, Chít đưa mắt nhìn quanh gian phòng. Lần đầu tiên Chít cảm nhận cái ý vị sâu đậm của ngày hội nhà giáo. Hoa các loại được trưng bày trên chiếc bàn kê giữa phòng. Màu hoa sắc sỡ, hương hoa ngào ngạt lan tỏa mà

Chít biết rõ các bạn đã mang đến chúc mừng cô giáo. Chít tưởng như quanh mình các bạn đang rập rình nhìn Chít mà trách. Lòng Chít bồn chồn thắc thỏm. Chít ngượng ngùng không dám nhìn cô, nhìn bạn. Chít thần thờ đưa mắt nhìn vào bức tranh treo trước mặt, miệng thì thầm lẩm nhẩm:Ồ đẹp quá ! Một người đàn bà đầu búi tóc thơm, có khuôn mặt phúc hậu hao hao giống cô giáo, đầu cúi xuống, đang viết hý hoáy trên trang giấy trắng. Chiếc lọ hoa đính bốn cái vòi voi trên miệng, mỗi vòi có cắm một bông hoa đồng tiền màu vàng dịu, tất cả tạo nên khung cảnh ấm áp thân quen. Hình ảnh ấy gợi lại tâm trí Chít những lời mà Chít đã hứa với cô. Chít dõi mắt tìm quanh, cố tìm chiếc lọ bằng thủy tinh, có hình lục giác trong suốt như pha lê, nhuộm màu tím thẫm chạy quanh miệng tạo thành bốn cái vòi voi dựng cao lên tỏa ra bốn phía. Chít định ninh rằng mới hôm qua đây, ở đó chỉ có ba chiếc hoa đồng tiền mà cô giáo bảo với Chít, từ tay một người bạn ở xa gửi đến. Chít còn nhớ cô giáo bảo: “Có thêm một chiếc hoa nữa thì thật là đẹp”. Thế là Chít nghĩ ngay đến

chiếc hoa đồng tiền duy nhất mà Chít có. Chít hân hoan vui sướng, tin tưởng cô giáo sẽ hài lòng. Nhưng than ôi, Chít kêu to lên thành lời. Bỗng Chít giật mình cúi mặt xuống cố giấu đi sự khác thường trên khuôn mặt. Chít đứng dậy, định bước đi, bất chợt cô giáo gọi: “Ấy chết, em làm sao thế?”.

Chít đứng thừ người im lặng. Tèo thương bạn đỡ lời: “Thưa cô, bạn Chít có việc đang lo nhưng bạn ấy ngại ngừng chưa dám nói”. Cô giáo nhìn Tèo rồi quay sang nhìn Chít: “Có thật thế không Chít?”. Chít ngẩng đầu lên kéo tay áo lau nước mắt, nhìn cô giáo không nói được lời nào. Cô giáo bước đến với tay ôm vai Chít, khẽ hỏi: “Tại sao em lại khóc?”. Chít cúi đầu tránh cái nhìn của cô, ấp úng: “Xin cô thứ lỗi cho em...!”.

- Em có lỗi gì nào ? Tại sao em lại nói như thế.

Chít bỗng khóc òa lên. Tèo nói: “Bạn Chít đã thất hứa với vô vì hôm nay bạn ấy không có hoa đồng tiền mang đến mừng cô”. Nghe Tèo nói, cô giáo như sực nhớ ra: “À ra là thế, không

sao đâu Chít ạ !”. Nghe cô giáo nói lòng Chít nhẹ phới phới, đưa mắt nhìn cô tỏ vẻ vui mừng: “Mong cô hiểu và tha thứ cho em !”.

Đấy ! Cánh hoa này do em Tý mang đến tặng cô sáng nay đấy ! Chít ngồi đăm đăm nhìn vào chiếc hoa đồng tiền, cánh hoa cong cong trông quen mắt quá. Chợt chít nhớ ra cái khác thường của chiếc hoa Chít bị ai đánh cắp. Chít nghi ngờ. Đưa tay lật chiếc hoa lên Chít sững sờ dán mắt vào các dài hoa đã mất đi hai cái. Chít lùi lại chỗ ngồi nhìn Tèo như thăm bảo: thằng Tý đã lấy trộm bông hoa của nó. Tèo hiểu ý hỏi: “Cái hoa ấy sao ? Hèn gì sáng nay nó đi một mình không rủ tớ và cậu ? Thằng Tý trông thế mà tẻ”. Rồi như sợ tình bạn giữa Chít và Tý mất đi sự thân mật, Chít nắm tay vào vai Tèo. Hiểu ý Tèo không nói nữa. Tèo ngẩng nhìn Chít lảng sang chuyện khác.

*

Tý cảm thấy hồi hộp, đơn độc và lẻ loi từ khi nhìn thấy Chít và Tèo đến chúc mừng cô giáo. Tý lặng lẽ ngồi tựa lưng vào vách cửa. Tý hối hận vì việc làm không định trước của Tý. Tý

cố nén nỗi lo đang chạy trong người nhưng không kịp nữa rồi. Tý ứa nước mắt, bỗng vùng dậy bước nhanh như chạy trốn. Ra khỏi cổng, Tý ngập ngừng do dự. Lòng Tý cảm thấy bơ vơ đơn độc. Chân Tý bước mà tâm trí lại chẳng nhận ra phải đi đâu và làm gì bây giờ.

Suốt mấy ngày mưa tầm, rét dữ, bầu trời hôm nay bỗng dưng sáng ra xanh lộng. Những tia nắng vàng còn yếu kéo lướt thướt ẻo lả trên con đường đất lầy lội trông tẻ nhạt làm sao ! Tèo cà Chít, hai đứa nắm tay nhau thông thả bước từng bước chậm trên con đê cao dài, hẹp. Gió từ bên kia sông Giao Thủy thổi tạt qua làn lạnh. Tèo chốc chốc giơ hai bàn tay che kín hai tai, mắt quay nhìn Chít, miệng cứ xuýt xoa: cậu không thấy lạnh sao Chít ? . Thấy bạn không đáp. Tèo hỏi lại, nhưng rồi bạn nó vẫn lặng im không nói. Tèo lắc đầu lầm lũi bước theo. Còn Chít chân bước đi mà lại nghĩ chuyện vợ vẫn đâu đâu. Chít cố ôn lại những gì đã xảy ra trong ngày vui hôm qua. Hấn sức nhớ đến chiếc hoa đồng tiền, nhớ đến Tý. Bất giác, Chít trượt chân ngã kéo cả Tèo ngã theo. Hoảng hốt, Tèo buộc

miệng kêu lên: Cậu làm sao thế hả Chít? Tớ trông cậu như người mộng du vậy ! Chít đứng lên nhìn bạn rồi hai tay phủ đất: “Tớ nghĩ đến Tý mà chẳng yên lòng, mình xin lỗi cậu”. Tèo tiếp: “Ừ, tớ cũng đang nghĩ về hấn đây. Tại sao Tý biến đi đâu mà từ khi hai đưa mình bước vào nhà cô giáo ?. Hấn đi đâu và bây giờ ở đâu ? Bỗng có tiếng vi vu của cánh diều lơ lửng trên không bên kia cánh đồng vọng lại. Tèo đưa mắt nhìn, reo lên:Ồ, diều của Tý Chít ơi !”. Một cánh diều đơn độc, là là không chiều theo ý chủ, nó như muốn chúi xuống không muốn bay lên. Chít và Tèo không ai bảo ai, sải chân chạy miết lên đồi.

Thấp thoáng bóng Chít và Tèo khi ẩn khi hiện qua các lùm cây bãi cát. Tý vùng đứng lên bỏ chạy, hấn trốn biệt bên kia hàng lau phía sau bờ đất thấp. Cánh diều vẫn vẫy đuôi chờn vờn trên đầu hai đứa. Chít đưa hai bàn tay vòng trước miệng gọi lớn: “Tý ơi, bạn có ở đấy không ?. Tèo lớn tiếng hơn: “Lại đây, tụi mình đang tìm cậu đây nè. Mau lên Tý ơi, mau lên...!”. Tai Tý nghe rõ mồn một tiếng gọi của hai đứa từ hai

ngọn đời nhưng vẫn cứ ngồi yên không nhúc nhích. Lại những bước chân thình thịch và những tiếng gọi ới ới thiết tha của bạn một lúc một gần. Tý cảm thấy sợ hãi. Sự sợ hãi bởi lương tâm Tý đang dày vò nên Tý không muốn nhìn thấy Chít và Tèo lúc này. Tý muốn đáp lại tiếng gọi của bạn nhưng sao Tý vẫn không làm điều ấy được. Tý lại chui sâu vào bụi lau trốn kín. Chít và Tèo chưa tìm ra được Tý. Cả hai cùng bước đi, mắt ngược lại nhìn chừng con diều đang vẫy trên không. Bỗng một cơn gió thổi tốc qua rất dữ, cánh diều no gió, đứt dây chao đảo rồi hạ xuống một bụi lau cách chỗ Tý nấp không xa. Tèo bảo bạn: “Cậu lại kéo con diều xuống, còn tớ chạy đi quẩn dây”. Chít làm theo. Hấn chạy lại chỗ đầu con diều nắm dây kéo xuống, nhưng lại vướng bụi lau. Bất chợt Chít thấy thằng Tý ngồi khom lưng trong bụi. Chít giật thột kêu lên: “Ai đấy ! Cậu đấy phải không Tý ?”. Biết không thể tránh mặt được nữa, Tý đứng dậy giương đôi mắt nhìn Chít, miệng muốn nói gì đấy nhưng lại thôi.

Thương bạn, Chít nắm tay Tý kéo ra khỏi bụi lau, miệng hớn hở như muốn phá đi cái không khí nặng nề giữa hai đứa: “Tý ơi, con điều của bạn no gió, đứt dây đã hỏng mất rồi. Tớ và Tèo đang thâu dây giúp cậu đây”. Trời có chút gió lạnh hất qua.

Trên ngọn đồi gió lộng, dưới gốc cây gạo có ba người bạn đang ở tuổi học trò ngồi tụm lại kể chuyện trường lớp, bạn bè khơi lại chuyện đầu năm sau ngày khai giảng vài ngày. Chúng đã nguyện kết bạn với nhau bằng một mo cơm nguội với một gói muối vừng. Tèo lớn tuổi làm anh, đến Chít rồi Tý. Cả ba đứa đã gắn chặt nhau từ hồi đầu năm đến giờ, có nhau trên đồng ruộng những bữa đưa cơm cho bố đi cày, trên sân trường, lớp học. Và nay, cả ba lại tiếp tục thân nhau. Nhìn cánh diều no gió bay trên bầu trời lờng lờng mà lòng cảm thấy vui vui.

16.12.1993

Thời thơ ấu ngọt ngào

MỤC LỤC

● Hải Vân chiều	LƯU PHƯƠNG ĐỊNH	7
● Nhịp thời gian	QUỐC HÙNG	8
● Một thoáng xuân	LÊ ANH DŨNG	10
● Thăm nhà em	NGUYỄN TUẤN	11
● Dấu hỏi phía sau lưng	CẨM LÊ	11
● Giọt nắng	NGUYỄN THANH HÙNG	15
● Không để	LƯU PHƯƠNG ĐỊNH	17
● Hoa phượng	QUỐC HÙNG	18
● Sóng biển	XUÂN ĐÌNH	19
● Ước muốn từ nỗi nhớ (văn)	DIỆP HOÀI	22
● Trong mưa tranh	NGUYỄN MINH HÙNG	25
● Bài học	PHẠM THU DI	27
● Tuổi thơ còn lẩn	TẶNG TẤN TÀI	29
● Hạt muối bể khơi	LƯU PHƯƠNG ĐỊNH	32
● Ngày con vào đoàn	MAI PHƯỚC TRUNG	33
● Phượng	HỒ XUÂN LỘC	36
● Hàng cây xanh trường em	VŨ HA	37
● Lựa hay em	TẶNG TẤN TÀI	39
● Hương chè quít	HỒ XUÂN LỘC	40
● Trách người tình không		41
● Cái lý (truyện)	THẢO NGUYỄN	42
● Quê hương	MAI PHƯỚC TRUNG	46
● Hoa cau tháng giêng	XUÂN ĐÌNH	47

● Hai nửa yêu thương	PHẠM THU DI	49
● Tình xa	PHAN QUỲNH NHƯ	51
● Sợ bạc	ĐỖ PHAN	52
● Vết nứt	DƯƠNG ĐĂNG LỢI	53
● Về với biển mùa đông	VŨ HẠ	55
● Ngã ba	CẨM LỆ	57
● Đùng quên	NGUYỄN TUẤN	59
● Bất ngờ	CẨM LỆ	61
● Bên dòng sông ấy	MINH PHÚC	62
● Mùa gió	CẨM LỆ	64
● Vùng Cát	NGUYỄN THANH HÙNG	67
● Mùa thu áo trắng (văn)	PHẠM THU DI	69
● Một cõi riêng	DƯƠNG ĐĂNG LỢI	72
● Chốn cũ trường xưa	TÚ THI	74
● Tụ bạch	PHÙNG ĐÌNH ƯỚC	75
● Tiến đưa	ĐÀM VĂN ĐIỀU	77
● Nỗi nhớ phù sa	NGUYỄN MINH KHÔI	78
● Chim hót trong lồng (Truyện)	TRINH NGUYỄN	80
● Tiếng gọi yêu thương (Truyện)	ĐÌNH THỊ LỆ THU	86
● Cảnh diêu (Truyện)	BÙI ĐÌNH ĐÌNH	91

TRẦN MẠNH
 TÀI HOÀNG
 BÙI VĂN TUYÊN

Đã đăng ký bản quyền tại Cục Bản quyền Tác phẩm năm 1988.
 CHỖ ĐÓNG CHỮ VÀ CHỮ ĐÓNG CHỮ
 SỐ 10/1988

GIÈO HẠT

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐOÀN XOA

Chịu trách nhiệm bản thảo :

NGUYỄN ĐỨC HÙNG

Biên tập :

NGUYỄN KIM HUY

Bìa :

NAM KHA

Trình bày :

VÕ VĂN HÒE

In 1000 cuốn, khổ 13 x 19 tại Xi nghiệp In Tài Chính
QNDN. Giấy phép xuất bản số : 469/QĐXB ngày
22.10.1996. In xong và nộp lưu chiểu tháng 10.1996.